

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 4. Humilitatis & Magnanimitatis, tamquam eiusdem virtutis, esse,
honoris appetitum refrænare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

minatiūſ disputare velimus, re ipsa eadem
 sit *Humilitatis & Magnanimitatis* virtus. S. August.
 Humilitatem tamen S. Augustinus Ethni- in Psal. 37.
 cis omnino incognitam fuisse arbitratur. ad illud.
 Ita enim scribit: *Hac aqua humiliatiōis* Verum-
cordis, aqua vitæ salutaris, abijcientis se, nihil tamen in
de se presumentis, nihil sua potentia superbe tri- diluuiō,
buentis. Hac aqua in nullis alienigenarum li- &c.
bris est. Non in Epicureis, non in Stoicis, non
in Manichæis, non in Platoniciis. Vbi cumque
etiam inueniuntur optima præcepta morum &
disciplina, humilitas tamen ista non inuenitur.
Via humilitatis huius aliunde non manat. A
Christo venit. Hac via ab illo est, qui cum esset
altus, humilis venit. Quid enim aliud docuit
humiliando se, factus obediens vsque ad mor-
tem, mortem autem crucis? &c.

§. IV.

Humilitatis & Magnanimitatis, tamquam
eiusdem virtutis, esse, honoris appetitum
refranare.

Quidquid igitur sit de Ethnicis, saltem Vafq. 1.
 Christiana humilitas docet, honorum va- part. dispa
 nitatem non esse ambiendam: immo idem. 235. c. 4.
 docet Magnanimitas Ethnorum, quæ ex Theoph.
 plurimorum Theologorum sententia, vna Raynaud.
 eademque virtus est cum Humilitate. Si lib. 6. de
 virtutib,
 quidem

& vitij
sect. 2. c.
16. licet.
contrariū
sentiat
Caiet. 2.
2. q. 161.
a. 1. Less.
l. 4. de
Virtut. c.
4. n. 50.
S. Thom.
2. 2. q. 131.
& 232.

Isidor.
Pelul. lib.
3. ep. 264.

quidem Aristoteles magnanimitati tribuit, tenere medium in appetitione dignitatum & honorum; ac magnanimo opponit, pusillanimum, qui honorem debitum negligit, & eum qui indebita capessit, quæ sunt vitia humilitati opposita. Quin & S. Thomas ambitionem & inanem gloriam, quæ utique Humilitati opponuntur, tamquam vitia per excessum pugnantia, opponit Magnanimitati. Cùm ergo idem sit Magnanimitatis, & Humilitatis medium, eademque utriusque functiones, sequitur eandem esse, sub duplici nomine virtutem, quæ doceat, quo pacto honores fugiendi sint, vel appetendi. Audi Isidorum Pelusiotam: *Ego, ait, etsi mirum esse videatur, quod dicturus sum, tamen μεγαλοφροσύνην (hoc est, animi magnitudinem) τὴν μετὰ λόγου φρόνησιν (id est, animi affectum, cum ratione coniunctum) esse statuo. Neque enim si quis ab assentatione abhorreat, hunc inter arrogantes numerare oportet. Nec rursus, si quis adulator & sordidus atque ignavus sit, modestum hunc existimare, convenit. Verùm eum demum, qui cùm ea, quæ consentanea sunt, facit, tamen adversus alios minimè inflatur, nec se omnibus anteposit, verùm eo gradu & ordine, qui ingenuos viros*

viros decet, se ipsum continet. Magnanimum enim esse oportet, non superbum & arrogantem: fortem, non temerarium: suauem ac facilem, non abiectum & seruilem: modestum, non humilitatis simulatorem: ingenuum & liberalem, non seruilem. Cuiusmodi videlicet Abraham erat, qui Persicas quidem manubias, & barbara spolia contemnebat: in excipiendis autem hospitibus, quibusvis hominibus humiliorem se praebebat, seruilis nimirum munera exequens: atque cum ad diuinum colloquium admitteretur, dicebat: Ego sum terra & cinis. Hoc autem verè modestiam & humilitatem, ac sublimitatem in vnum colligere est. Hoc inquam est, ingenuitatem à superbia puram ac liberam demonstrare. His Pelusiota ostendit, idem esse Humilitatem & Magnanimitatem, quarum vtraque moderatur Honoris appetitum, qui non semper nullus esse debet; ne tamen extra viam excurrat, lupatis est temperandus. Alij enim frænis, alij calcaribus egent.

§. V.

Qua sit Magnanimi indoles circa honorem?

Magnanimus igitur circa magna versatur, sed in ea dumtaxat magna fertur, quæ digna se, sibi que secundum rectam ratio-

B nem